

KONESTABULUS (1) *sb m*

N sg k(o)n(o)stabulus.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Naczelny wódz wojska francuskiego [constabularius – magister militum Calep; koniuszy – comes stabuli Cn]: królá Fráncuľkiego woyľká dobywľzy Methym/ ľzli przez Lotáringiám ku Argentoratu/ tám od mieľzczań żądali żywności/ poľłali im nieco/ ále łobie to⁸⁰ zá nic nie ważyľ Koneľtábulus. BielKron 236v.

Cf KONNESTABLIJUS

KW